

ANA HUANG

KINGS OF SIN
YLPEYS

Suomentanut Elina Koskelin

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
King of Pride

Lainauksen Jane Austenin *Ylpeydestä ja ennakkoluulosta* suomentanut
Sirikka-Liisa Norko-Turja (WSOY 1996)

Copyright © 2023 Ana Huang
The moral rights of the author have been asserted.

Suomenkielisen laitoksen copyright © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48724-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

*Kaikille tytöille, joiden mielestä fiksuus on seksikästä.
(Ja jotka tietävät, että hiljaisissa vesissä ne suurimmat kalat uivat.)*

Bisilista

"I Knew You Were Trouble (Taylor's Version)" – Taylor Swift

"You Put a Spell on Me" – Austin Giorgio

"Love You Like a Love Song" – Selena Gomez

"Body Electric" – Lana Del Rey

"Collide" – Justin Skye

"Middle of the Night" – Elley Duhé

"Shameless" – Camila Cabello

"You Say" – Lauren Daigle

"Bleeding Love" – Leona Lewis

"Be Without You" – Mary J. Blige

LUKU 1

Isabella

”Et siis käyttänyt antamiani pimeässä hohtavia kondomeja?”
”En. Anteeksi vain.” Tessa katseli masentunutta ilmettäni huvittuneena. ”Ne olivat vasta ensimmäiset treffimme. Mistä edes sait sellaisia?”

”Viime kuun hohtoluistelubileistä.” Olin käynyt kekkereillä siinä toivossa, että ne olisivat mullistaneet elämäni. Eivät mullistaneet, mutta olin sentään saanut pussillisen ilahduttavan räikeitä lahjuksia, joita olin jaellut ystävilleni. Koska kärsin itse asettamastani mieskiellostasta, minun piti elää ystävieni kautta, mikä oli vaikeaa, kun kyseiset ystävät eivät suostuneet yhteistyöhön.

Tessa kurtisti kulmiaan. ”Miksi luistelutapahtumassa jaellaan kondomeja?”

”Koska bileet muuttuvat aina valtaviksi orgioiksi”, selitin. ”Näin jonkun käyttävän niitä siellä keskellä jääkentää.”

”Etkä.”

”Näin.” Täydensin drinkkikoristeasiat ja käännyin sitten suoristaan erinäisiä lasirivejä. ”Aika villiä, eikö? Se oli hauskaa, vaikka jokin näkemäni jutut traumatisoivat minut ainakin viikoksi...”

Hölisin edelleen kiinnittämättä juurikaan huomiota liikkeisiini. Olin toiminut jo vuoden baarimikkona Valhalla-klubilla, valikoivalla rikkaiden ja valtaapitävien kerholla, joten suuri osa työtehtävistä sujui lihasmuistilla.

Kello oli kuusi maanantai-iltana – muissa baareissa se tarkoitti happy houria, mutta Valhallassa oli kuollutta. Tessa ja minä käytimme aina tämän hetken juoruiluun ja viikonlopun kuulumisten vaihtoon.

Olin klubilla töissä vain rahan takia, siihen asti, kunnes saisin kirjani valmiiksi ja minusta tulisi oikea kirjailija. Oli kuitenkin kiva työskennellä todella mukavan ihmisen kanssa. Valtaosa entisistä työkaveristani oli ollut outoja hyppiöitä.

”Kerroinko jo siitä alastomasta lipputyypistä?” kysyin. ”Hän oli yksi niistä, joka *aina* osallistui orgioihin.”

”Hm, Isa.” Tessa vinkaisi nimeni varsin epätyypilliseen tapaan, mutta en lopettanut, koska minulla oli hyvä juttu kesken.

”En olisi oikeasti uskonut näkeväni hohtavaa kullia –”

Kohtelias yskäisy keskeytti selostukseni.

Kohtelias, *maskuliininen* yskäisy, joka ei todellakaan ollut kuulunut lempityökaverini suusta.

Liikkeeni pysähtyivät saman tien. Tessa päästi toisen hätääntyneen vinkaisun, mikä varmisti sen, mitä syvällä sisälläni jo ounastelinkin: paikalle oli saapunut klubin jäsen, ei rento esihenkilömme tai tauolla oleva turvamies.

Ja hän oli kuullut, miten olin hölissyt hohtavista kulleista.

Voi vittu.

Poskiani kuumotti. Hitot käsikirjoitukseni valmistumisesta. Nyt tahdoin kaikkein eniten, että maa avautuisi ja nielaisisi minut.

Harmi kyllä maa ei edes järissyt, ei vähääkään, joten hetken häpeässä vellomisen jälkeen kohensin ryhtiäni, otin kasvoilleni parhaan asiakaspalveluhymyni ja käännyin.

Suuni oli tuskin ehtinyt kaartua hymyyn, kun se jo jähmettyi. Luovutti tuosta vain kuin verkkosivu, joka ei pysty latautumaan loppuun.

Sillä puolentoista metrin päässä seiso, huvittuneen näköisenä ja paljon komeampana kuin yhdelläkään miehellä oli lupa olla, Kai Young.

Arvostettu Valhallan johtokunnan jäsen ja useiden miljardien arvoisen mediaimperiumin perijä, jolla oli hämmästyttävä taito ilmaantua paikalle *aina* kesken noloimpien juttujeni. Se Kai Young.

Kasvoilleni levisi tuore nöyryytyksen puna.

”Anteeksi, että keskeytän”, hän sanoi. Neutraali äänensävy ei paljastanut hänen ajatuksiaan keskustelustamme. ”Mutta tahtoisin tilata juoman.”

Huolimatta vastustamattomasta halustani piiloutua baaritiskin alle, kunnes hän häipyisi, en voinut olla hetyttä hiukan, kun kuulin hänen äänensä. Se oli matala, pehmeä ja samettinen, ja se oli kiidottu niin hienostuneeseen brittiaksenttiin, että se olisi saattanut edesmenneen kuningattarenkin häpeään. Se valui verenkierrooni kuin puolenkymmentä voimakasta viskipaukkaa.

Kehoni lämpeni.

Kain kulma kohosi aavistuksen verran, ja tajusin, että olin keskittynyt hänen ääneensä niin täysin, etten ollut vielä vastannut hänen pyyntönsä. Samaan aikaan pikku petturi Tessa oli kadonnut takahuoneeseen, joten jouduin käymään kamppailuni ilman apuja. *Hänelle en kyllä enää jakele kondomeja.*

”Tietysti.” Karaisin kurkkuani ja yritin keventää tiivistyvän jännitteistä ilmapiiriä. ”Mutta emme valitettavasti tarjoile pimeässä hohtavia gintoniceja.” *Emme ainakaan ilman ultraviolettivaloa, joka saisi tonicin hohtamaan.*

Hän katsoi minuun ilmeettömästi.

”Sillä viime kerralla, kun kuulit minun puhuvan kon-öö, suojavälineistä”, jatkoin. *Ei mitään.* Olisin hänen reaktiostaan päätellen yhtä hyvin voinut jaaritella ruuhka-ajan ajokuvioista. ”Tilais mansikkaisen gintonicin, koska puhuin mansikan makuisista...”

Kaivoin itselleni yhä syvempää kuoppaa. En halunnut muistuttaa Kaita siitä kerrasta, kun hän kuuli minun puhuvan mansikkakondomeista klubin syysgaalassa, mutta olihan minun nyt sanottava *jotakin* saadakseni hänen huomionsa toisaalle no, tämänkertaisesta kondomipulmastani.

Minun pitäisi todellakin lakata puhumasta seksistä töissä.

”Sama se”, lisäsin nopeasti. ”Se tavallinenko?”

Yhtä mansikkaista gintonicia lukuun ottamatta Kai tilasi aina skottilaista raakana. Hän oli ennalta arvattavampi kuin Mariah Careyn biisi joulun aikaan.

”Ei tänään”, hän sanoi helpon kuuloisesti. ”Ottaisin sen sijaan *Death in the Afternoonin*.” Hän kohotti kirjaansa, jotta näin sen nimen etukannesta. Ernest Hemingwayn *Kenelle kellot soivat*. ”Sopii teemaan.”

Ernest Hemingway kehitti *Death in the Afternoonin*, joka on yksinkertainen sekoitus samppanjaa ja absinttia. Sen kirkas vihreys on myös niin lähellä pimeässä hohtavaa väriä kuin tavalliselle drinkille on mahdollista.

Kavensin silmiäni. En ollut varma, oliko kyse sattumasta vai vituiliko hän minulle.

Hän tuijotti takaisin tutkimaton ilme kasvoillaan

Tummat hiukset. Terävät kasvonpiirteet. Ohuet, mustat silmälasinkehykset ja niin täydellisesti ommeltu puku, että sen oli pakko olla mittatilaustyötä. Kai oli aristokraattisen hienostuneisuuden perikuva, ja hän hallitsi täydellisesti siihen kuuluvan brittiläisen stoalaisuuden.

Olin yleensä melko hyvä tulkitsemaan ihmisiä, mutta olin tuntenut hänet vuoden enkä ollut saanut hänen naamiotaan säröilemään vähääkään. Se ärsytti minua enemmän kuin suostuin myöntämään.

”Yksi *Death in the Afternoon* tulossa”, totesin lopulta.

Keskityin hänen drinkkinsä valmistamiseen. Hän taas kävi istumaan tavanomaiselle paikalleen baaritiskin päähän ja kaivoi takintaskustaan muistikirjan. Käteni työskentelivät, mutta huomioni jakautui

lasin ja hiljaa lukevan miehen välille. Hän pysähtyi tuon tuosta kirjoittamaan jotakin muistiin.

Se ei sinänsä ollut erikoista. Kai ilmaantui usein lukemaan ja juomaan yksin ennen illan ruuhkaa. Tänään ajoitus oli epätavallinen.

Oli maanantai-iltapäivä, kolme päivää ja kaksi tuntia ennen hänen viikoittaista, täsmällistä saapumistaan torstai-iltaisin. Hän rikkoi kaavan.

Kai Young ei *koskaan* rikkonut kaavaa.

Uteliaisuus ja kumma hengästyneisyys hidastivat tahtiani, kun vein juoman hänelle. Tessa oli edelleen varastossa, ja hiljaisuus tuntui joka askeleella painostavammalta.

”Kirjoitatko muistiinpanoja?” Asetin cocktailin servietille ja vilkaisin hänen muistikirjaansa. Se lojui aukinaisena Kain romaanin viereissä, sivut täynnä siistiä, tarkkaa mustaa kirjoitusta.

”Käännän kirjaa latinaksi.” Hän käänsi sivua ja kirjoitti taas lauseen nostamatta katsettaan tai koskematta lasiinsa.

”Miksi?”

”Se on rentouttavaa.”

Räpäytin silmiäni. Olin varma, että olin kuullut väärin. ”Onko viisisataasivuisen romaanin kääntäminen käsin latinaksi sinusta *rentouttavaa*?”

”On. Jos tahtoisin haastetta, kääntäisin taloustieteen oppikirjan. Fiktio kääntäminen on harrastukseni.”

Hän lausui selityksen rennosti. Aivan kuin kyse olisi jostakin yhtä tavallisesta ja syvään juurtuneesta kuin tapa heittää takki sohvan selkänojalle.

Toljotin häntä. ”Vau. Se on...” En keksinyt sanottavaa.

Tiesin, että rikkailla oli kummallisia harrastuksia, mutta ainakin ne tapasivat olla hauskoja ja erikoisia, kuten yltäkylläisten hääjuhlien järjestäminen lemmikeille tai samppanjassa kylpeminen. Kain harrastus oli yksinkertaisesti *tylsä*.

Hänen suupielensä nykivät, ja sitten aloin nolona käsittää. *Tuntuu päivän teemalta*. ”Sinä vain juksaat.”

”En täysin. Se on minusta rentouttavaa, vaikkakaan en varsinaisesti pidä taloustieteen oppikirjoista. Sain niistä tarpeekseni Oxfordissa.” Kai nosti vihdoinkin katseensa.

Tunsin sykkeen kurkussani. Hän oli läheltä katsottuna niin kaunis, että hänen kohtaamisensa teki miltei kipeää. Paksut mustat hiukset hipoivat otsaa ja kehystivät Hollywoodin kultakaudelle sopivia kasvopiirteitä. Kulmikkaat poskipäät viettivät jykevää leukaa ja veistoksellisia huulia kohti, ja tummanruskeat silmät kimalsivat silmälasien takana. Lasit vain korostivat hänen komeuttaan. Ilman niitä kokonaisuus olisi ollut kylmä, lähestulkoon uhkaava täydellisyydessään, mutta niiden kanssa hän oli lähestyttävä. Inhimillinen.

Ainakin silloin, kun hän ei kääntänyt kirjallisuutta tai pyörittänyt perheensä mediayhtiötä. Niissä kahdessa ei ollut mitään helposti lähestyttävää, käytti hän laseja tai ei.

Selkäpiitäni kihelmöi, kun hän kurotti kohti juomalasiaan. Käteni lepäsi edelleen tiskillä. Hän ei koskettanut minua, mutta hänen kehonsa lämpö hipoi kättäni aivan kuin hän olisi.

Kihelmöinti levisi. Se värisi ihoni alla ja hidasti hengitystäni.

”Isabella.”

”Hmm?” Nyt kun tarkemmin ajattelin, miksi Kai tarvitsi silmälasia? Hän oli kyllin rikas käydäkseen laserleikkauksessa.

Ei sillä, että valittaisiin. Hän oli kenties tylsä ja vähän kireä, mutta hän todella –

”Herrasmies tiskin toisessa päässä yrittää saada huomiosi.”

Havahduin takaisin todellisuuteen epämiellyttävästi säpsähtäen. Sillä aikaa kun olin tuijotellut Kaita, baariin oli saapunut muita kanta-asiakkaita. Tessa oli palannut tiskin taakse ja palveli hyvin pukeutunutta pariskuntaa, kun taas toinen klubin jäsen odotti palvelua.

Helvetti.

Jätin huvittuneen näköisen Kain taakseni ja kiiruhdin asiakkaan luokse.

Kun olin palvellut uutta asiakastani, toinen lähestyi ja sitten taas toinen. Valhallan happy hour oli alkanut, eikä minulle jäänyt enää

aikaa miettiä Kaita ja hänen outoja rentoutumiskeinojaan.

Seuraavat neljä tuntia Tessa ja minä työskentelimme tutussa rytmissä ja palvelimme väenpaljoutta.

Valhalla piti jäsenlukunsa sadassa, joten kiireisimmätkään illat eivät olleet mitään verrattuna kaaokseen, jota olin tottunut kestäämään keskustan kurjissa räkälöissä. Mutta vaikka asiakkaita oli vähemmän, klubin jäsenet vaativat enemmän hemmottelua ja egon kohentamista kuin tyypillinen veljeskuntajätkä tai humalainen sinkkunainen. Kun kello lähestyi yhdeksää, olin valmis romahtamaan ja helvetin kiitollinen siitä, että minulla oli tänään vain puolikas työvuoro.

En silti voinut vastustaa kiusausta vilkaista silloin tällöin Kaita. Hän lähti yleensä baarista tunnin tai kahden jälkeen, mutta siellä hän vain nökötti, juomassa ja juttelemassa toisten klubilaisten kanssa kuin ei kaipaasi mihinkään muualle.

Jokin on vinossa. Vaikka ajankohdan jätti huomiotta, hänen käytöksensä ei ollut lainkaan tavanomaista. Ja mitä tarkemmin katsoin, sitä enemmän merkkejä ongelmista havaitsin: kireät hartiat, pikkuisen kulmien kurtistus, kireät hymyt.

Ehkä se johtui hänen aikataulusta poikkeamisensa aiheuttamasta järkytyksestä, tai kenties siitä, että yritin korvata kaikki ne kerrat, jolloin Kai olisi voinut hankkia minulle potkut sopimattoman käytöksen vuoksi (eli seksistä puhumisesta työaikana), mutta ei ollut tehnyt niin. Oli miten oli, jokin pakotti minut kävelemään hiljaisena hetkenä hänen luokseen uusi juoma mukanani.

Ajoitus oli täydellinen. Hänen viimeisin juttelukumppaninsa oli juuri lähtenyt, ja Kai oli yksin baaritiskillä.

”Mansikkainen gintonic. Minä tarjoan.” Liu’utin lasin tiskin poikki. Olin valmistanut sen silkasta päähänpistosta. Ajattelin, että se olisi hauska tapa ilahduttaa häntä, vaikka sitten minulle nauramalla. ”Näytit kaipaavan piristystä.”

Hän vastasi kohottamalla kysyvästi kulmaansa.

”Olet poikennut aikataulustasi”, selitin. ”Et tekisi niin, ellei jokin olisi pielessä.”

Kulma palasi taas paikalleen. Hänen silmäkulmansa rypistyivät lievästi. Sykkeeni hidastui niin odottamattoman ja hellyttävän näyn edessä.

Se on vain hymy. Ryhdistäydy.

”En tiennytkään, että kiinnität niin tarkasti huomiota aikatauluihini.” Kain äänessä kuului naurun läikähdyksiä.

Kuumuus tulvahti poskilleni toistamiseen samana iltana. *Tämän siitä saa, kun yrittää olla laupias samarialainen.*

”En minä siihen mitään erityistä huomiota kiinnitä”, vastasin puolustelevasti. ”Olet käynyt baarissa joka viikko siitä lähtien, kun aloin työskennellä täällä, mutta et koskaan käy maanantaisin. Olen vain tarkkaavainen.” Minun olisi pitänyt lopettaa siihen, mutta suuni jatkoi ennen kuin aivoni ehtivät mukaan: ”Älä huoli, et ole tyyppiäni, joten ei tarvitse pelätä, että yrittäisin iskeä sinut.”

Se oli totta. Tunnistin objektiivisesti Kain vetovoiman, mutta pidin vähän särmikkäämmistä miehistä. Hän oli aivan liian siivo. Ja vaikkei olisikaan, klubin jäsenten ja henkilökunnan välinen lähempi tuttavuus oli tiukasti kielletty, eikä minulla ollut mitään hinkua mullistaa taas elämäni miehen vuoksi, kiitoksia vain.

Se ei kuitenkaan estänyt petteurimaisia hormonejani huokailemasta aina hänet nähdessäni. Se oli helvetin ärsyttävää.

”Hyvä tietää.” Nauru kuului hänen äänessään kirkkaammin, kun hän nosti lasin huulilleen. ”Kiitos. Mansikkaiset gintonicit ovat heikkouteni.”

Tällä kertaa sykkeeni ei vain hidastunut vaan lakkasi täysin, vaikkakin vain sekunnin sadasosaksi.

Hänen heikkoutensa? *Mitä se tarkoittaa?*

Ei yhtikäs mitään, ääni mumisi päässäni. Hän puhuu juomastaan, ei sinusta. Sitä paitsi hän ei ole tyyppiäsi, muistatko?

Äh, turpa kiinni, ilonpilaaja.

Ihanaa. Nyt sisäiset ääneni riitelivät keskenään. En edes tiennyt, että minulla oli enemmän kuin yksi sisäinen ääni. Jos se ei ollut merkki siitä, että tarvitsin unta enkä taas uutta iltaa käsikirjoitukseni parissa, niin ei sitten mikään.

”Ole hyvä”, sanoin vähän myöhässä. Sykkeeni hakkasi korvisani. ”No, minun pitääkin tästä –”

”Anteeksi että olen myöhässä.” Pitkä, vaaleatukkainen mies liukui Kain viereiselle istuimelle, ääni yhtä raikkaana kuin syyskuun viileys, joka edelleen uhkui hänen takistaan. ”Kokoukseni venähti.”

Hän vilkaisi minua pikaisesti ja kääntyi sitten taas Kain puoleen.

Tummanvaaleat hiukset, siniset silmät, Calvin Kleinia edustavan miesmallin luusto ja yhtä lämmin kuin *Titanicin* jäävuori. Dominic Davenport, Wall Streetin hallitseva kuningas.

Tunnistin hänet ulkonäöltä. Noita kasvoja oli vaikea unohtaa, vaikka hänen sosiaalisissa taidoissaan oli parantamisen varaa.

Keskeytykseni sai huojennuksen ja ärsyttävän, kismittävän pettymyksen huuhtomaan ylitseni, mutta en jäänyt odottamaan Kain vastausta. Kirmasin tiskin toiseen päättyyn. Minua inhotti, miten hänen *heikkouteni*-kommenttinsa jäi mieleeni, ikään kuin se ei olisi ollut pelkkä irrallinen tokaisu.

Jos hän ei ollut tyyppiäni, minä en *todellakaan* ollut hänen tyyppiään. Hän tapaili naisia, jotka olivat hyväntekeväisyysjärjestöjen johtokunnissa, viettivät kesänsä Hamptonsissa ja valitsivat helmi- ja korunsa sopimaan Chanelin asuihin. Sellaisessa ei ollut mitään vikaa, se ei vain ollut minun juttuni.

Syytin omaehtoista kuivaa kauttani hänen sanojensa aiheuttamasta paisutellusta reaktiosta. Kaihosin niin kovasti kosketusta ja hellyyttä, että minua alkaisi varmaan heikottaa, jos Times Squarella pyörivä puolialaston lehmipoika iskisi minulle silmää. Eikä sillä ollut mitään tekemistä Kain kanssa.

En palannut loppuiltana hänen puoleiseensa baaritiskin päättyyn.

Onneksi puolikkaan vuoron tekeminen tarkoitti sitä, että pääsin lähtemään ajoissa. Viittä vaille kymmeneltä siirsin loput auki olevat laskuni Tessalle, hyvästelin hänet ja nappasin laukkuni takahuoneesta. Tein kaiken tämän vilkaisemattakaan tiettyyn miljardööriin, joka piti Hemingwaysta.

Olisin voinut vanna, että tunsin selässäni tummien silmien kuuman katseen poistuessani, mutta en kääntynyt varmistamaan. Oli parempi, etten tiennyt.

Eteisessä oli hiljaista ja tyhjää näin myöhään illalla. Uupumus nyki silmäluomiani, mutta sen sijaan, että olisin rynnännyt ulko-ovelle ja kohti mukavaa vuodettani, käännyin vasemmalle pääportaikkoon.

Minun *olisi pitänyt* lähteä kotiin ja naputella päivittäinen merkimmääräni, mutta tarvitsin ensin inspiraatiota. En pystynyt keskittymään, kun tyhjän paperin kammo sumensi ajatukseni.

Sanani virtasivat ennen vapaasti. Kirjoitin kolme neljäsosaa eroottisesta trilleristäni alle puolessa vuodessa. Sitten luin sen läpi, inhosin sitä ja viskasin menemään uuden version tieltä. Valitettavasti ensimmäistä versiotani siivittänyt luovuus katosi sen mukana. Nykyään sain olla onnellinen, jos onnistuin kirjoittamaan yli kaksisataa sanaa päivässä.

Nousin rappuset toiseen kerrokseen.

Klubin palvelut eivät olleet työntekijöiden käytössä työaikana, mutta vaikka baari oli auki aamukolmeen, muut osat rakennuksesta sulkeutuivat kahdeksalta. En rikkonut sääntöjä käymällä suosikkihuoneessani päästämässä höyryjä.

Silti jalkani astelivat varovasti paksulla persialaisella matolla. Kävelin kävelemistäni, ohi biljardisalin, kauneushoitolan ja pariisilaishenkisen oleskelutilan, kunnes pääsin tutulle tammiovelle. Messinkinen ovennappi tuntui viileältä ja sileältä, kun käänsin oven auki.

Viisitoista minuuttia. En tarvinnut sen enempää. Sitten menisin kotiin, kävisin pesulla ja kirjoittaisin.

Mutta kuten aina, ajantajuni katosi, kun kävin istumaan. Viisitoista minuuttia muuttui kolmeksikymmeneksi ja sitten neljäksikymmeneksi viideksi, ja uppouduin niin täysillä puuhaani, etten huomannut oven raottuvan takanani.

En ennen kuin oli liian myöhäistä.

LUKU 2

Kai

”Älä nyt väitä, että kutsuit minut tänne katsomaan, kun luet taas Hemingwayta kymmenettä kertaa.” Dominic katsahti kirjaani tympeästi.

”Et ole koskaan nähnyt minun lukevan Hemingwayta.” Vilkaisin tiskin toiselle puolelle, mutta Isabella oli jo siirtynyt palvelemaan toista asiakasta. Hän oli jättänyt vain gintonicin jälkeensä.

Mansikat kelluivat laiskasti lasissa. Niiden eloisa puna muodosti järisyttävän kontrastin baarin hillityille, maanläheisille sävyille. Välttelin yleensä makeita juomia. Viskin rajua polte ja tyylikäs meripihkan väri olivat enemmän makuuni. Mutta kuten sanoin, tämä maku oli heikkouteni.

Hyvä on, mutta jos muutat mieltäsi, minulla on mansikan makuisia kondomeja. Magnumkokoisia, juomutettuja –

Anteeksi, että keskeytän, mutta haluaisin tilata uuden lasillisen.

Gintonic. Mansikan makuisena.

Vastentahtoinen huvitus pyyhki ylitseni, kun muistin Isabellan kauhistuneen ilmeen. Olin keskeyttänyt hänen ja hänen ystävänsä

Vivianin kondomikeskustelun viime vuoden syysgaalassa, ja muistin kohtaamisen edelleen viimeistä yksityiskohtaa myöten.

Muistin *kaikki* kohtaamisemme viimeistä yksityiskohtaa myöten, halusin tai en. Isabella oli ilmaantunut elämäni kuin tornado, tarjoillut minulle väärän juoman ensimmäisenä työvuoronaan Valhallassa eikä ollut kadonnut ajatuksistani sen jälkeen.

Se oli ärsyttävää.

”En ole henkilökohtaisesti nähnyt sinun lukevan hänen kirjojaan.” Dominic naksautteli syytintään jatkuvasti päälle ja pois ja veti huomioni takaisin puoleensa. Hän ei tupakoinut mutta kuljetti silti syytintä mukanaan samaan tapaan kuin taikuskoinen henkilö amulettia. ”Mutta kuvittelen sinun tekevän niin, kun lukkiudut kirjastoosi joka ilta.”

Myrskyisän mielialani läpi puski hymy. ”Käytätkö paljonkin aikaa minun kuvittelemiseeni kirjastossa?”

”Vain miettiessäni, miten surullista elämäsi on.”

”Sanoo työnarkomaani, joka viettää melkein kaikki illat toimistollaan.” Oli ihme, että hänen vaimonsa oli sietänyt häntä näinkin kauan. Alessandra oli pyhimys.

”Minulla on mukava toimisto.” Naks. Naks. Pikkuinen liekki heräsi eloon vain kuollakseen taas nopeasti hänen käsissään. ”Olin siellä nytkin, ellet olisi soittanut. Mikä on niin kiireellistä, että vaadit minua ryntäämään tänne, vieläpä maanantai-iltana?”

Olin pyytänyt, en vaatinut, mutta en vaivautunut korjaamaan häntä. Sen sijaan työnsin kynän, kirjan ja muistivihon takintaskuuni ja kävin suoraan asiaan. ”Puhelu tuli tänään.”

Dominicin tylsistynyt kärsimättömyys karisi ja paljasti kiinnostuksen kipinän. ”Nyt jo?”

”Niin. Viisi ehdokasta, minä itse mukaan luettuna. Äänestys on neljän kuukauden päästä.”

”Tiesit aina, ettei kyse olisi kruunajaisista.” Dominic napautti syyttimensä ratasta. ”Mutta äänestys on muodollisuus. Voitat tietysti.”

Päästin vastaukseksi välttelevän äännähdyksen.

Koska olin vanhin lapsi ja Young-yhtiön oletettu perijä, olin koko ikäni ajatellut, että minusta tulisi yhtiön toimitusjohtaja. Mutta minun oli tarkoitus siirtyä rooliin vasta viiden tai kymmenen vuoden päästä, ei neljän kuukauden.

Uusi levottomuuden aalto huuhtaisi rintakehäni yli.

Leonora Young ei luopuisi vallasta vapaaehtoisesti näin aikaisin. Hän oli vasta viisikymmentäkahdeksanvuotias. Terävä, terve, johtokunnan suosikki. Hänen elämänsä pyöri työn ja minun avioon usuttamiseni ympärillä, mutta videopuhelussa oli kuitenkin kiistatta ollut hän, kertomassa minulle ja neljälle muulle yhtiömme johtoportaan jäsenelle, että kisaisimme toimitusjohtajan pestistä.

Ei varoitusta eikä muita yksityiskohtia kuin äänestyksen päivämäärä ja aika.

Sivelin hajamielisesti kädelläni gintonic-lasini kylkeä. Sen sileät muodot lohduttivat minua.

”Milloin uutinen julkaistaan?” Dominic kysyi.

”Huomenna.” Mikä tarkoitti, että seuraavan neljän kuukauden ajan kaikkien katseet kohdistuisivat minuun, odottaen, että mokaisin. Mitä en aikonut tehdä. Kontrollini oli sen verran hyvä.

Vaikka ehdokkaita oli viisi, paikka oli käytännössä minun, ellen töppäisi. Ei vain siksi, että olin Young, vaan koska olin paras. Pohjois-Amerikan osaston johtajan ansioluetteloni puhui puolestaan. Osastollani oli isoimmat tuotot, vähiten menetyksiä ja parhaat keksinnöt, vaikka jotkut yhtiön hallituksen jäsenet eivät aina kannattaneetkaan päätöksiäni.

En ollut huolissani äänestyksen tuloksesta, mutta sen ajoitus häiritsti minua ja muutti odotetun urani kohokohdan kuplivaksi levottomuuden lammikoksi.

Jos Dominic huomasi vaimean suhtautumiseni, hän ei näyttänyt sitä. ”Markkinat villiintyvät.” Saatoin suorastaan nähdä laskelmat hänen päässään.

Aikoinaan olisin soittanut Dantelle ja hikoillut huoleni nyrkkeilykehässä, mutta nyt kun hän oli naimisissa, hänen raahaamisensa

Vivianin luota nyrkkeilykehään etukäteen sopimatta oli vaikeampaa kuin luun riistäminen koiralta.

Ehkä niin oli parasta. Dante näkisi välittömästi tarkkaan harkitun naamioni läpi, kun taas Dominic välitti ainoastaan tosiseikoista ja luvuista. Jos jokin ei saanut markkinoita liikkeelle tai paisuttanut hänen pankkitiliään, se ei kiinnostanut häntä paskan vertaa.

Kurotin juoman käteeni samalla kun hän lausui arvioitaan. Olin juuri saanut viimeiset ginit juotua, kun täyteläinen, käheä naurun remahdus vei huomioni.

Katseeni liukui Dominicin olan yli ja jäi lepäämään Isabellaan, joka jutteli tiskin toisessa päädyssä kosmetiikkaperijättären kanssa. Hän sanoi jotakin, mikä sai tavallisesti kylmäkiskoisen silmäätekevän virnistämään, ja kaksikko painoi päänsä yhteen kuin lounaalla juoruilevat parhaat kaverukset. Aina välillä Isabella elehti villisti käsillään ja hänen erottuva naurunsa täytti huoneen.

Ääni löysi tiensä rintaani ja lämmitti enemmän kuin hänen tarjoamansa juoma.

Hänellä oli liilanmustat hiukset, kujeileva hymy ja tatuointi vasemmassa ranteessaan, minkä vuoksi hän näytti kuuluvan tänne suunnilleen yhtä lailla kuin timantti kivikkoon. Ei siksi, että hän oli baarityöntekijä miljardöörien täyttämässä huoneessa, vaan siksi, että hän säihkyi liian kirkkaasti Valhallan tummissa, perinteikkäissä tiloissa.

Emme valitettavasti tarjoile pimeässä hohtavia gintoniceja.

Pieni hymy hiipi huulilleni ennen kuin ehdin estää.

Isabella oli rohkea, impulsiivinen ja kaikkea, mitä tyypillisesti tuttavissani vältin. Arvostin säädyllisyyttä, mitä hänessä ei ollut rippukaan, kuten hänen ilmeinen fetissinsä seksistä puhumiseen mahdollisimman sopimattomissa paikoissa osoitti.

Silti hänessä oli jotakin, mikä veti minua puoleensa kuin merimiestä kutsuva seireeni. Tuhoavaa, mutta niin kaunista, että se olisi miltei sen arvoista.

Miltei.

”Tietääkö Dante?” Dominic kysyi. Hän oli saanut markkinaenusteensa päätökseen, vaikka olin kuullut vain puolet, ja vastaili nyt sähköposteihin puhelimellaan. Tämä mies painoi pidempiä työpäiviä kuin kukaan muu tuntemani.

”Ei vielä.” Katselin, kun Isabella erkaantui perijättären seurasta ja näppäili kassakonetta. ”Hänellä on treffi-ilta Vivianin kanssa. Hän teki selväksi, ettei häntä saa häiritä, ellei joku ole kuolemaisillaan – ja silloinkin vain, jos kaikki muut mahdolliset yhteyshenkilöt ovat varattuina.”

”Tyypillistä.”

”Hmm”, myöntelin muissa maailmoissa.

Isabella sai työnsä kassalla valmiiksi, sanoi jotakin toiselle baari-työntekijälle ja katosi takahuoneeseen. Hänen vuoronsa kai päättyi.

Jokin kihelmöi sisälläni. Vaikka kuinka yritin, en voinut erehtyä tunteesta. Se oli pettymystä.

Olin onnistunut pysymään etäällä Isabellasta melkein vuoden, ja olin lukenut tarpeeksi kreikkalaista mytologiaa ymmärtääkseni, millainen kauhea kohtalo odotti merimiehiä, jotka seireenien laulu onnistui lumoamaan. Kaikkein viimeiseksi minun pitäisi seurata häntä. Mutta kuitenkin...

Mansikkainen gintonic. Minä tarjoan. Näytit kaipaavan piristystä.

Hitto vie.

”Anteeksi, että lopetan illan lyhyeen, mutta muistin juuri, että minun täytyy hoitaa eräs kiireellinen asia.” Nousin seisomaan ja nappasin takkini nauhasta tiskin alta. ”Jatketaanko keskustelua myöhemmin? Tarjoan tämäniltaisen.”

”Toki. Milloin vain olet vapaa”, Dominic vastasi. Kuulosti siltä, että äkillinen poistumiseni ei ihmetyttänyt häntä. Hän ei nostanut katsetaan, kun maksoin juomamme. ”Onnea uutisen julkistamiseen huomenna.”

Hänen hajamieliset syyttimennaksahduksensa seurasivat minua huoneen puoleen väliin asti, kunnes baarin yltyvä melu nielaisi ne. Sitten olinkin jo käytävässä ja sulkenut oven perässäni, ja ainoa ääni kuului pehmeistä askeleistani.

En ollut varma, mitä tekisin, kun saisin Isabellan kiinni. Yhteisistä tuttavistamme – hänen paras ystävänsä Vivian oli Danten vaimo – huolimatta emme olleet ystäviä. Mutta uutinen toimitusjohtajan valinnasta oli saanut minut sekaisin, samoin kuin hänen odottamaton, mutta ajattelevainen lahjansa.

En ollut tottunut siihen, että joku antoi minulle jotakin odottamatta vastalahjaa.

Surumielinen hymy käväisi huulillani. Mitä se kertoi elämästäni, että puolittutun tarjoama ilmainen drinkki oli iltani kohokohta?

Nousin portaat toiseen kerrokseen syke tasaisena, vaikka pieni ääni käski minua kääntymään ja juoksemaan vastakkaiseen suuntaan.

Toimin aavistuksen varassa. Hän ei välttämättä olisi täällä, ja vaikka olisi, minun ei todellakaan kuuluisi etsiä häntä käsiini. Tarve saada muuta ajateltavaa oli kuitenkin lohkonut tavanomaista pidättyvyyttäni. Minun oli tehtävä jotakin tälle turhauttavalle *tarpeelle*, ja ellen pystynyt selvittämään, mitä äitini oikein aikoi, voisin edes selvittää, mitä itse aioin. Mikä Isabellassa vangitsi huomioni? Tänä iltana pystyisin ehkä vastaamaan helpommin siihen kysymykseen.

Äitini oli vakuutellut olevansa täysin kunnossa, kun olimme jutelleet videopuhelun jälkeen. Hän ei ollut sairas, kuolemaisillaan eikä kiristyksen uhri; hän oli vain valmis muutokseen.

Jos kyseessä olisi ollut kuka tahansa muu, olisin niellyt selityksen, mutta äitini ei tehnyt mitään hetken oikusta. Se oli hänen luonteensa vastaista. En myöskään arvellut hänen valehdelleen. Tunsin hänet niin hyvin, että olisin kyllä huomannut sen, eikä hän ollut käyttäytynyt mitenkään oudosti puhelumme aikana.

Turhautuminen veti kulmani kurttuun. Jokin ei täsmännyt.

Jos kyse ei ollut hänen terveydestään eikä kiristyksestä, mistä sitten? Riidasta johtokunnan kanssa? Multimiljardiyrityksen puikoissa vietettyjen vuosikymmenten aiheuttamasta rentoutumisen tarpeesta? Hänen kroppansa varastaneesta avaruusoliosta?

Olin niin syvällä pohdinnoissani, että huomasin käytävässä pehmeästi kaikuvan pianonsoinnin vasta, kun seisoin ihan sen alkulähteen tuntumassa.

Hän oli sittenkin täällä.

Sydämeni muljahti kertaalleen, niin kevyesti ja nopeasti, että tuskin huomasin sitä. Otsani silisi. Olin utelias. Sitten kun nuottien pyörre selkiytyi ja tunnistin melodian, ällistyin.

Hän soitti Beethovenin ”Hammerklavieria”, yhtä vaativimmista pianolle sävelletyistä teoksista. Ja hän soitti hyvin.

Kylmä järkytyksen ryöppy varasti hapen keuhkoistani.

Kuulin harvoin ”Hammerklavieria” soitettavan tahdilla, jolla sitä oli tarkoitus soittaa. Tajutessani ällistyksekseni, että Isabella soitti paremmin kuin kokeneet ammattilaiset, kaikki ennakkoluuloni hänen etsimisestään murenivat pois.

Minun oli nähtävä tämä omin silmin.

Lyhyen epäröinnin jälkeen kiedoin käteni ovennupin ympärille, käänsin sitä ja astuin huoneeseen.

LUKU 3

Kai

Pianohuone oli yhtä mahtava kuin muutkin klubin tiloista. Ylelliset, pehmeän samettiset verhot ryöppöysivät lattialle, ja syvän ruusunpunaisia seiniä vasten hohti pehmeästi kultaisia kynttilänpidikkeitä. Ylväs Steinwayn flyygeli oli asetettu huoneen keskelle, ja sen kiillotetut, mustat kyljet hohtelivat hopeisina kuunvalossa.

Sen edessä istui, selin minuun ja sormet miltei pyörryttävää vauhtia koskettimilla kiitäen, Isabella. Hän oli päässyt sonaatin viimeiseen osaan.

Rohkea trilli ilmoitti ensimmäisen teeman alkamisesta. Se kieppui ja venyi ja kääntyi ylösalaisin seuraavien yli kahdensadan tahdin aikana. Sitten tuli hetkeksi hiljaista ennen kuin toisen teeman kuoro humisi ilmoille.

Pehmeää, koskettavaa, arvokasta...

Kunnes kolmas teema rymisteli ilmoille. Sen vauhdikkaat nuotit pyyhkäisivät edeltäjänsä vaitonaisemman olemassaolon tieltään selkäläisellä voimalla, että toisen oli mahdotonta olla taipumatta. Teemat kiertyivät toistensa ympärille. Niiden temperamentit olivat täysin vas-

takkaiset mutta silti yhdistettyinä selittämättömän kauniit. Ne kipuivat yhä ylemmäs ja ylemmäs...

Sitten romahdus, loppuhuiipennuksen vapaapudotus, joka sukelsi pää edellä kallionkielekkeltä upealla kaksoistrillien, rinnakkaisten sävelasteikkojen ja loikkaavien oktaavien loiskahduksella.

Seisoin kuuntelemassa jähmettyneenä. Sydämeni jyskytti, niin mahdotonta todistamani oli.

Olin itsekin soittanut samaa sonaattia. Kymmeniä kertoja. Mutta se ei ollut ikinä kuulostanut tuollaiselta. Viimeisen osan piti olla surusta sakea, tunteet puristava kaksikymmenminuuttinen, joka sai kommentoijat hehkuttamaan sen surumielistä mahtavuutta. Mutta Isabellan käsissä se oli muovautunut innoittavaksi, melkein iloiseksi.

Myönnettäköön, että hänen tekniikkansa ei ollut täydellinen. Hän painotti joitain nuotteja liian raskaasti eikä toisia tarpeeksi, eikä hänen sorminäppäryytensä ollut ihan tarpeeksi kehittynyt saamaan ilmoille jokaista melodista sarjaa. Siitä kaikesta huolimatta hän oli onnistunut mahdottomassa.

Hän oli muuttanut tuskan toivoksi.

Viimeinen nuotti kajahteli ilmassa, hengästyneenä. Sitten se hai-pui pois ja tuli hiljaista.

Minua vankinaan pitänyt lumous rikkoutui. Sain taas ilmaa keuhkoihini, mutta kun puhuin, ääneni kuulosti tavallista käheämmältä. ”Vaikuttavaa.”

Isabella jäykistyi silmin nähden ennen kuin viimeinen tavu pääsi huuliltani. Hän pyörähti ympäri, kasvot hätääntyneinä. Kun hän huomasi minut, hän rentoutui, mutta jäykistyi sitten uudelleen.

”Mitä sinä täällä teet?”

Suuni kääntyi huvittuneeseen hymyyn. ”Minun pitäisi kysyä sinulta samaa.”

En paljastanut tietäväni, että hän oli livahdellut pianohuoneeseen jo kuukausien ajan. Olin huomannut sen sattumalta eräänä iltana, kun olin viipynyt myöhään kirjastossa ja nähnyt poistuessani Isabellan luikahtavan huoneesta syllisen näköisenä. Hän ei ollut huomannut